

22. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 18: 23 - 35

On totta, että oikea kääntyminen ihmisessä alkaa hänen syntiensä tuntemisesta. Tämä ainoastaan pitäisi oikein ymmärtää eikä luulla jokaisen, joka tietää tehneensä syntiä, sentähden olevan kääntynyt ihminen ja Jumalan lapsi. En tahdo nyt puhua siitä, kuinka kevytmieliset ihmiset ilman vähintäkään ajattelemista ja usein mitä röyhkeimmin tunnustavat olevansa syntisiä. Tämä sananparsi: Jumala auttakoon meitä, me olemme kaikki syntisiä! — on enimmäkseen tullut löyhäksi hokemaksi, jonka ihminen, yksi toisensa jälkeen, sanoo huulillaan enempää ajattelematta, kuinka painava totuus siinä asiassa on. Jos ihmiset ajattelisivat, kuinka hirmuista on olla syntinen ja vikapää Jumalan iankaikkiseen vihaan, niin eivät he suinkaan enää käyttäisi tätä totuutta, että he ovat syntisiä, petollisena peitteenä kaunistaksensa kaikkea jumalattomuuttansa ja puolustellaksensa syntisiä himojansa; vaan paljoa paremmin pitäisivät murhetta siitä, kuinka he saisivat tilintekonsa päätetyksi, syntinsä anteeksiannetuiksi ja Jeesuksen veressä poispyyhityiksi.

Kun ihminen tutkistelee Jumalan vaatimuksia, jotka ovat Jumalan laissa, ja panee niiden rinnalle oman käyttäytymisensä maailmassa, niin hänen täytyy välttämättömästi nähdä syntivelkansa suurena ja hyvin raskaana. Jos hän tutkistelee ainoastaan ensimmäistä käskyä, että Herra vaatii luoduiltansa sellaista rakkautta ja uskollisuutta, mikä hallitsee koko sydämen ja kaikki sen halut; ja jos hän ajattelee kuinka kohtuullinen tämä vaatimus on Jumalalta, jolta meillä on elämämme ja kaikki onnemme, ja jonka armias käsi joka päivä on avoinna ravitsemaan siunauksella kaikkia, jotka elävät; ja jos hän tämän käskyn mukaan koettelee itseänsä, kuinka hän sen lienee täyttänyt; niin hän totisesti tulee vakuuttumaan olevansa syntinen, mikäli hän tahtoo kuulla totuuden. Sillä kuka rohkenee astua esiin ja sanoa todella rakastavansa Luojaansa niin kuin hänen pitäisi? Vielä enemmän, jos ihminen ajattelee Jumalan rakkautta Jeesuksessa Kristuksessa ja Vapahtajan tutkimatonta

laupeutta syntisiä kohtaan, — missä löytynee silloin se, joka kyllin rakastaa Häntä, joka ensin rakasti meitä ristin kuolemaan asti? Eikö jokaisen täydy tunnustaa, että hän sekä kaikissa että erinomattain tässä ensimmäisen käskyn kohdalla seisoo velan alaisena Jumalan edessä?

Mutta niin kauan kun tämä tieto ihmisessä hänen syntisyydestään pysähtyy paljaaseen ymmärrykseen, ei siitä liioin tule mitään enempää kuin, että hän ainoastaan uskoo tämän totuuden, ja sydän jää siinä kylmäksi ja tuntemattomaksi. Pelkkä vakuuttuminen synnistä ei aja häntä etsimään armoa ja syntien anteeksisaamista, ellei se ole Jumalan Hengen vaikuttama hänen sydämessään. Jeesuksen Hengen armon kautta ihminen vasta oikein tulee tuntemaan syntinsä. Ja silloin hän saa nähdä:

1. Että hänen pääsyntinsä Jeesuksen omien sanojen mukaan on siinä, ettei hän usko Vapahtajan päälle. Oman sydämensä epäuskossa hän näkee nyt syyn ja lähteen kaikkeen onnettomuuteensa. Kun ihminen noudattaa paljasta järkensä valoa, niin hän silloin eniten katselee ainoastaan ulkonaisia töitä; mutta kun Jumalan Henki alkaa työnsä hänessä, niin hän näkee sydämensä epäuskon niin kauheaksi synniksi, että se yksin on täysi syy hänen kadotukseensa. Ja silloin hän oppii näkemään, että kaikki hänen muut syntinsä ovat hedelmiä epäuskosta ja siitä, ettei hän ole vanhurskaaksitehty uskon kautta Jeesuksen Kristuksen päälle, eikä niin ollen vapautettu synnin vallasta. Syntiensä tunteminen vaikuttaa nyt myös hänessä:

2. Sydämen häpeämisen ja halun armon ja anteeksisaamisen perään. Niin kauan kun ihminen ilman Jumalan Hengen valistusta pelkää itseksen uskoo olevansa syntinen, ei tällainen usko vaikuta hänessä mitään. Mutta varsin toisin käy sille ihmiselle, joka Pyhän Hengen armon kautta on herätetty katkeraan viheliäisyytensä tuntemiseen. Hänen sydämensä sulaa ja tulee niin kuin publikaanin sydän, joka häpeämisen tähden ei rohjennut nostaa silmiänsä taivaaseen päin, vaan löi rintoihinsa ja sanoi: ” **Jumala, armahda minun syntisen päälleni!**” Totisesti, sellainen ihminen tunnustaessansa itsensä syntiseksi tuntee paljoo enemmän kuin maailman röyhkeät ihmiset. Kaiketi hän niin kuin Paavali pitää itseänsä suurimpana syntisenä, ja kaikki hänen sydämensä halu ja kaipaus on nyt siihen, että hän saisi armon ja syntinsä anteeksi. Hän oppii myös:

3. Että jos hän tulee pelastetuksi, niin hänen täytyy mennä Herran Jeesuksen tykö, joka on syntisten Vapahtaja. Hän näkee itsensä paljaaksi ja alastomaksi niin, ettei hänellä ole ensinkään mitään näyttää Jumalan edessä, jolla hän asiansa kaunistaisi, vaan hän tietää, että hänellä ei ole muuta neuvoa kuin huutaa armoa ja armahtamista. Tuo velan alainen palvelija evankeliumissa lupasi maksaa kaikki Herrallensa; mutta ei ajatellut sitä, että hänen velkansa oli niin suuri, että hänen oli mahdotonta itse voida maksaa sitä. Joka avaa sydämensä Jumalan Hengen vaikutuksille, saa totisesti myös nähdä

syntivelkansa suurempana kuin, mitä hän koskaan pienimmälläkään tavalla voisi sovittaa; mutta hän näkee sen ohessa, että Jeesuksessa on täysi maksu kaikkien hänen syntiensä edestä. Herra itse valaiskoon meitä tällä suurella totuudella, jota nyt toinen toisemme kanssa tahdomme tutkistella:

Että jokainen ihminen, joka on murheissaan siitä, miten hänen syntivelkansa tulee maksetuksi, voi ainoastaan Jeesuksen veressä saada armon ja syntiensä anteeksiantamuksen

Me otamme tässä vaarin ensiksi, että kaikki meidän syntimme ovat Jeesuksen verellä maksetut ja toiseksi, että jokainen puolestansa ja omassa sydämessänsä voi tuntea ja tulla vakuuttuneeksi Jeesuksen veren voimasta syntiensä anteeksiantamiseksi.

Ensiksi

Suuret, jalot ja moninaiset ovat ne todistukset, jotka Pyhä Raamattu antaa Jeesuksen veren jumalallisesta voimasta syntien anteeksiantamiseksi, ja siitä täydellisestä lunastuksesta, joka sen kautta on maksettu koko maailman syntien edestä. Totuuden suu todistaa itsestään, ettei Hänen asiallaan maailmassa ollut vähempi eikä muu tarkoitus kuin, että Hänen piti kuoleman syntisten edestä ja sillä vapahtaman heidät siitä suuresta viheliäisyydestä, johon he olivat vajonneet. ” **Niinkuin ei Ihmisen Poika tullut, että häntä piti palveltaman, mutta että hän palvelis, ja antais henkensä lunastukseksi monen edestä.**” Matt. 20: 28. Kun Hän nyt tämän suuren asiansa on toimittanut ja Jumalan armosta maistanut kuoleman katkeruuden meidän kaikkien edestä, niin nyt Hänen ristinpuussa vuodatettu verensä on luettu Jumalan tuomion edessä täydeksi maksuksi koko maailman syntien edestä. Kuolema, tuomio ja helvetti on iäti poistettu sen suuren lunastuksen kautta, jonka Hän on hankkinut kaikille niille, jotka antavat priiskottaa sydämensä Hänen verellään. Sitä varten neuvoo apostoli Pietari uskovaisia ahkerasti katselemaan sitä suurta hintaa, jolla he olivat Jumalalle ostetut: ei kulta eikä hopea kelvannut, ei katoavaista rikkautta heidän edestänsä maksettu, vaan he olivat lunastetut ” **kalliilla Kristuksen verellä, niinkuin viattoman ja puhtaan karitsan;**” 1. Piet. 1:19.

Kun me ajattelemme sitä lunastusta, joka Jeesuksen veressä on maksettu meidän edestämme, niin meidän täytyy kavahtaa sitä tavallista ja väärää luuloa, joka täysin sotii Raamatun opetusta vastaan, nimittäin, että Jumalan viha vaatisi sammuttamattoman koston eikä sitä voitaisi sovittaa muulla kuin verellä. Varsin toisin Raamattu opettaa; ja kun me ajattelemme kuolleen Vapahtajan olleen itse Jumalan, niin me tulemme tuntemaan Herran kokonaan

22. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

toiselta puolelta. Raamatussa ja Jeesuksen persoonassa me tulemme tuntemaan Jumalan armahtavaiseksi ja äärettömän laupiaaksi Jumalaksi, joka on sula rakkaus, ja Jumalaksi, joka niin armahti onnettomia ihmisiään, ettei hän omaa Poikaansakaan säästännyt, vaan antoi Hänet meidän kaikkien edestä. Raamatussa asetetaan Hänet eteemme siksi, joka mielellänsä tahtoisi säästää luotujansa rangaistuksesta, mutta jonka olennollinen vanhurskaus ei kuitenkaan voinut jättää lakinsa rikkojia rankaisematta. Raamatussa kuvataan Isä rakastavana Poikaansa ja, että Hän on mielistynyt Häneen, kun Hän jumaluuden iankaikkisessa neuvossa mielellään täytti Jumalan tahdon, että meni ihmisten sijaan ja kärsi sen rangaistuksen, jota he olivat vikapääät kärsimään kaikessa iankaikkisuudessa. Kun nyt rakas Vapahtajamme suuresta laupeudestansa on täyttänyt meidän syntiemme puhdistuksen itse kauttansa ja verensä kautta ristin puussa tehnyt rauhan, niin on nyt tällä Hänen vuodatetulla kalliilla verellensä sellainen voima, että se voi vapahtaa kaikki ihmiset kaikkina aikoina heidän iankaikkisesta onnettomuudestansa, johon he olivat vikapääät. Hän oli kuolemaan asti kuuliainen, jaa, hamaan ristin kuolemaan asti; Hänen verensä huutaa nyt armoa syntisille. Kaikki se veri, jonka Hän antoi vuotaa ympärileikkauksessaan, verihieksään, orjantappuroilla kruunaamisessaan, ruoskimisessaan, ristiinnaulitsemisessaan, se veri, joka keihään reiästä vuoti Hänen kyljestänsä — katsele, syntinen! kaikkea sitä verta, niin näet siinä iankaikkisesti kelpaavan lunastuksen sinun ja koko maailman syntien edestä.

Jeesuksen veri oli Jumalan veri, sen persoonallisen yhdistymisen kautta jumaluuden ja ihmisyyden luonnon välillä, ja niin sitä myös Raamatussa kutsutaan; ja Hän, joka riippui ristinpuussa, oli itse kunnian Herra; sentähden on tällä verellä ääretön ja jumalallinen voima, eikä yhdenkään ihmisen syntiä taideta ajatella niin suureksi, ettei sitä tällä kalliilla verellä voitaisi maksaa. Jeesuksen veri on pyhä veri; Hän oli itse tahraton ja syntisistä erotettu; sentähden voidaan tämän veren sovittava voima nyt lukea meille, jotka olemme syntisiä ja tarvitsemme sovintoa.

Kun nyt tämä Jeesuksen veri on jumalallinen ja pyhä veri, niin me, jotka nyt olemme sovitettut Hänen kuolemansa kautta, taidamme ilolla huutaa: meidän Jumalamme on sovitettu Jumala! Me taidamme nyt kerskata ” **myös Jumalasta, meidän Herran Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta me nyt olemme sovinnon saaneet.**” Room. 5: 11. Nyt me tiedämme, että meidän iankaikkinen Ylimmäinen Pappimme on kerran mennyt kaikkeinpyhimpään olemaan Jumalan edessä meidän puolestamme ja on asettanut Jumalan istuimen eteen oman verensä, jonka kautta Hän on hankkinut meille iankaikkisen lunastuksen. Nyt me tiedämme, että esirippu on otettu pois ja, että Vapahtaja itse on avannut kaikille meille vaivaisille syntisille tien ja pääsyn niin, että me uskalluksella voimme lähestyä armonistuinta. Nyt me

22. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

tiedämme kaiken velkamme olevan maksetun ja Jeesuksen veren olevan hinnan. Se käsikirjoitus, joka oli meitä vastaan, on rikkirevitty ja Jumalan Pojan ristiin kiinni naulittu. Kristus on kerran uhrattu ottamaan pois monen synnit; kerran ne, jotka odottavat Häntä autuudeksensa, saavat nähdä Hänet ilman kannettavaa syntiä.

Niin on siis kaikki autuutemme tässä kalliissa Jeesuksen veressä. Siinä on meillä syntien anteeksiantamus; siinä lunastus ja puhdistus kuolettavaisista töistä; siinä osallisuus Jumalan kanssa; siinä meillä on ainoa ilomme elämässä, ainoa ja iankaikkisesti järkkymätön toivo kuolemassa. Autuaat ovat ne, jotka eivät tätä verta ylenkatso eli tallaa; autuaat, joiden sydän ikävöitsee saada tuntea ja nauttia tämän veren autuaaksitekeväistä voimaa.

Toiseksi

Kun nyt Jeesuksen veressä on maksettu iankaikkisesti kelpaava lunastus koko maailman syntien edestä, niin voi myös Jeesuksen armon kautta jokainen lunastettu ihminen omassa sydämesssä saada tuntea tämän veren jumalallisen voiman ja tulla vakuuttuneeksi sen äärettömästä arvosta syntien anteeksiantamiseksi. Ne, jotka ovat Jeesuksen omat, ovat valitut ”**kuuliaisuuteen ja Jeesuksen Kristuksen veren priiskottamiseen**” 1. Piet. 1: 2. Vapahtajan veren kautta me olemme tulleet ”**Sionin vuoren tykö, ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin, ja monen tuhannen enkelitten joukon tykö, Yhteisen kokouksen ja esikoisten seurakunnan tykö, jotka taivaissa kirjoitetut ovat, ja Jumalan, kaikkein tuomarin tykö ja täydellisten vanhurskusten henkein tykö, Ja uuden Testamentin välimiehen Jesuksen tykö, ja priiskotusveren tykö, joka parempia puhuu kuin Abelin (veri).**” Hebr. 12: 22 - 24. **Jesuksen veren kautta meillä on vapaus mennä pyhään,** Hebr. 10 :19. Mutta että meillä Jeesuksen veren kautta ovat niin suuret ja ihanat edut, niin me myös ymmärrämme helposti, että niiden ihmisten, jotka todella ovat saaneet osan näistä lahjoista, täytyy myös välttämättömästi itse tietää se ja tuntea tämän veren jumalallinen voima sydämässsä.

Ah! niin rukoilkaamme siis jokainen oikein sydämellisesti rakasta Vapahtajaamme, että Hänen verensä tulisi meidän päällemme, ei tuomioksi ja kostoksi, niin kuin ne sokeat Jeesuksen viholliset toivottivat sitä tulemaan heidän ja heidän lastensa päälle, vaan syntien anteeksisaamiseksi, iloksi, rauhaksi ja autuudeksi.

Sinun veressäsi yksinään, Herra Jeesus! on meillä kaikki meidän vanhurskautemme ja lunastuksemme; ah, anna sen osoittaa voimansa meidän sydämässämme! anna sen vahvistaa ja siunata kaikkia niitä, jotka Sinun armosi kautta rakastavat Sinua vilpittömässä hengessä! Sinun veresi virvoittakoon meitä! Sinun veresi lohduttakoon meitä kuoleman hetkellä! Sinun veresi, ah! Sinun veresi huutakoon armahtamista meille tuomiopäivänä! Varjele Sinä itse

22. Kolminaisuudenpäivän jälkeinen sunnuntai

meitä, o Jeesus! ettemme Sinun kallista vertasi halvaksi arvaisi ja sen kautta vetäisi päällemme kovaa kosta ja tuomiota, vaan antaisimme sydämemme sillä priiskottaa anteeksiantamiseksi ja puhdistukseksi ja vakuutukseksi Sinun tutkimattomasta rakkaudestasi, siihen asti kuin me kerran iankaikkisuudessa saamme nähdä Sinut niin kuin Sinä olet ja ylistää Sinua siitä, että Sinä olit tapettu ja meidät Jumalalle lunastit verelläsi.